WIJZIGING VAN HET TARIEF VAN INVOERRECHTEN.

Nu eene wijziging van het tarief van invoerrechten door de Regeering in het vooruitzicht is gesteld, kan het zijn nut hebben op eenige meer of minder bekende gebreken der bestaande wet de aandacht te vestigen.

1. de belasting naar het gewicht, die nog van sommige goederen geheven wordt, heeft een ongelijkmatigen belastingdruk ten gevolge.

Bijvoorbeeld. Petroleum kost tegenwoordig f 5.60 per 100 K.G., boomolie f 36 per 100 K.G. Van beiden is de belasting f 0.55 de 100 K.G., zoodat de belasting bedraagt voor petroleum 10 pCt. en voor boomolie 1½ pCt. der waarde van het artikel.

Dezelfde verkeerde werking doet zich voelen bij andere specifieke rechten (rechten naar maat, gewicht of tel) zoo b.v. bij kaarsen, tabak enz., in het algemeen daar waar er in hetzelfde artikel verschillende kwaliteiten en diensgevolge zeer uiteenlopende prijzen zijn. Middelen van redres zijn: het splitsen van zulke tariefposten in onderdeelen, het vaststellen eener wettelijke waarde door middel eener prijs-courant van makelaars of andere deskundigen en eindelijk het vervangen der specifieke rechten door rechten naar de waarde der goederen. Nu de wet van 20 April 1895 Stbl. N°. 54, houdende nadere bepalingen omtrent de heffing van invoerrecht naar de waarde der goederen, zulke goede resultaten oplevert schijnt er geen beter middel te zijn om van de invoerrechten een billijke verteringsbelasting te maken dan uitbreiding van het getal goederen die naar de waarde belast zijn.

2. de belangen der kleine industrie worden niet genoeg in het oog gehouden.

De groote industrie b.v. heeft vrijdom van belasting voor hare machines en stoomwerktuigen, de handwerksman voor

zijne gereedschappen. Tusschen beiden in ligt de groep der werkbazen die betalen moet voor bijna al zijne hulpmiddelen bij den arbeid. Zoo laat men den aannemer betalen voor zijne heiblokken, hijschtoestellen, handlieren, takels enz., den smid voor zijn aanbeeld, zijne boormachine en zijne draaibank, den slachter voor zijn hakblok en zijne machines om vleesch te hakken of worst te stoppen, den boekbinder voor zijne snijmachines en persen, enz. enz. Dit is geene gelijke behandeling: alle hulpmiddelen bij den arbeid dienen vrij te zijn, ook al kunnen zij wel eens een enkele maal door particulieren tot huislijk gebruik worden gebezigd.

3. er ontbreekt eene administratieve rechtsmacht voor geschillen over de rangschikking der goederen.

Koffie b.v. is volgens de wet vrij van belasting, hare surrogaten echter, peekkoffie of cichorei en kunstkoffie zijn belast verklaard omdat zij naar aard of bestemming te rangschikken zouden zijn onder „kramerij” en „aardappelmeel-fabrikaten.”

Het publiek legt zich bij deze uitspraken neer, naar men mag aannemen meer uit vrees voor een proces dan uit instemming met de zienswijze van den fiscus. Indien kwestien als deze zonder kosten, of althans zonder noemenswaardige kosten, in eerste en laatste instantie uitgemaakt konden worden door een van den fiscus onafhankelijk college, b.v. door den Raad van beroep voor de invoerrechten, zou het beginsel van draagkracht naar vermogen ook bij de invoerrechten beter tot zijn recht komen.

4. de vrijstelling van invoerrecht voor accijns-vrije goederen, ingevoerd om hier te lande eenige bewerking te ondergaan (art. 6 letter h der wet van 15 Augustus 1862 S. 170) dient eenigszins te worden verduidelijkt en uitgebreid.

Het is n.l. aan twijfel onderhevig of onze voor export werkende fabrikanten op grond van dit artikel vrijstelling kunnen erlangen voor losse onderdeelen van hun fabrikaat of voor halffabrikaten (voor hèn grondstof) die zij uit het buitenland moeten betrekken.

Een fabrikant van spoorwegrijtuigen b.v. levert aan het buitenland, maar moet op zijn beurt sommige onderdeelen van daar betrekken; een fabrikant van electrische lampen, grooten-

deels voor export werkende, ontvangt uit het buitenland de glazen ballons die hij — tot lampen verwerkt — na eenigen tijd weer daarheen zal verzenden. Zal men nu daarvoor belasting heffen en aldus nalaten te doen wat tot eene gezonde ontwikkeling onzer industrie strekken kan? Dat zou geen goede politiek zijn. Maar de wetgever spreke het dan ook duidelijk uit, dat alle grondstoffen voor fabrieken of trafieken vrij zijn van invoerrecht, voor zoover ten genoegen van het Bestuur der belastingen worde bewezen dat, en tot welke hoeveelheid, diezelfde grondstoffen (al of niet bewerkt) weder zijn uitgevoerd.

5. de wettelijke tarra is in vele gevallen onjuist.

De werkelijke tarra is b.v. voor Manilla tabak $3\frac{1}{2}$ pCt., voor Sumatra $2\frac{1}{2}$ pCt., voor Braziel $1\frac{1}{4}$ pCt.; de wettelijke tarra 8 pCt., dus veel te hoog. Indien de rechten naar het gewicht in ons tarief nog eene eenigszins beduidende plaats zullen blijven innemen was het raadzaam de tarra voor elke goederensoort afzonderlijk te bepalen in verband met hare verpakking. Regeling bij de wet zou met het oog op de wisselende behoeften van den handel geene aanbeveling verdienen; men zou dit punt gerust kunnen overlaten aan den Minister van Financiën, deze desnoods den Raad van beroep voor de invoerrechten gehoord.

Eindhoven

R. VAN DER FEEN.

October 1897.